
Bez dětí neodejdu

...

Jednoho pondělního rána mě Salim nechal výjimečně jít na trh. Za tu trochu peněz, co mi dal, jsem nakoupila něco brambor, rajčat a okurek a uložila je doma do mísy. Bylo to už dávno, co jsme měli k jídlu zeleninu, většinou jsem vařila rýži s čočkou, protože toto jídlo bylo syté a nestálo mnoho.

Salim pak odešel a zamkl dveře domu, neboť si nepřál, abychom v jeho nepřítomnosti chodili ven. Nevšiml si ale, že postranní dveře do zahrady zůstaly nezamčené, a tak jsem se s dětmi vydala odpoledne na hřiště, vzdálené jen pár kroků od našeho domu. Když jsme se po dvou hodinách vrátili, viděla jsem znovu na protější straně ulice beduína, který nás naprosto nepokrytě pozoroval. A všimla jsem si ještě dalších dvou lidí, žen, které stály před naším domem a čekaly. Nedaleko zaparkovaly svůj vůz. Taková návštěva byla v naší ulici, kde se nikdy nic nedělo a všichni o sobě navzájem všechno věděli, dosti neobvyklá.

„Jste Berit Kesslerová?“ otázala se mě žena německy a prohlížela si mě odshora dolů, takže jsem se cítila velmi nepříjemně. Situace s mým šatstvem se stále nezměnila. Nosila jsem, co Salim neodnesl ke svým velbloudům, a můj šatník tvořily dvoje ošoupané těhotenské kalhoty a pár vyšisovaných triček. Rovněž děti byly oblečeny chudě. Bez pračky jsem musela všechno prát v ruce, ale pouštní písek zanechával stopy, které se nedaly nikdy zcela odstranit.

„Jsm z velvyslanectví a chtěly bychom vidět váš byt. Zažádala jste si o sociální podporu, že?“

Žena byla na velvyslanectví nová, zřejmě to byla nástupkyně oné neochotné úřednice, která mě při mém prvním telefonátu tak příkře odbyla. Snad si s touto ženou budu rozumět lépe, doufala jsem. A pak padl můj zrak

na beduína. Měl u ucha mobil a mluvil do něj. Bylo mi jasné, že Salim se včas dozví, co se tu děje.

Lidé z velvyslanectví neměli ponětí, do jak obtížné situace mě dostali. Salim netušil, že jsem si zažádala o podporu. Zhluboka jsem se nadechla a uvedla návštěvu bočním vchodem do našeho bytu. Žena z velvyslanectví začala s výrazem loveckého psa slídit po bytě.

„Uvidíme,“ řekla, „zda máte skutečně nárok na podporu v nouzi.“

„Zrovna teď jsme bez elektřiny i bez vody,“ vysvětlovala jsem, „protože otec mých dětí nezaplatil účet, takže nás odstříhli.“

Stávalo se to stále znovu. Pak jsem musela z té trochy peněz, které mi Salim dával, kupovat navíc ještě vodu v lahvích. Jednou jsem si nachystala všechno na vaření, když nám vypnuli proud. Děti byly hladové a já přemýšlela, co mám dělat. Nakonec jsem usadila Tareka do kočárku, obložila jej zeleninou, hrnci a dalšími potřebami, uvázala si Karima na záda a pochodovala pět kilometrů do pouště. Tam jsem nasbírala dříví, rozdělala oheň a postavila na něj hrnec... Na to jsem musela myslet, když obě úřednice slídily po našem ubohém bytě, jako bych si v něm někde ukryla peníze. To, že se musím se dvěma malými dětmi obejít bez vody a proudu, je nezajímalo.

Nakonec objevily v kuchyni mísu s trochou zeleniny, kterou jsem přinesla z trhu.

„No prosím,“ prohlásila jedna z žen triumfálně, „máte co jíst. Nemyslím si, že potřebujete sociální podporu.“

Zhluboka jsem se nadechla. Pak jsem se jí snažila vysvětlit, že dnes byl den týdenního trhu a že jsem výjimečně dostala trochu peněz.

„Musím s tím vystačit na celý týden. Nemám zdání, kdy mi můj manžel dá zase nějaké peníze.“

Udělovalo se mi mdlo strachem, že by mísa zeleniny mohla zmařit moje naděje na přiznání sociální podpory. Nezdálo se však, že by to obě dámy příliš zajímalo. Když usoudily, že viděly dost, opět se rozloučily.

„Chceme si ještě prohlédnout kráter,“ sdělily mi na rozloučenou. „Neznáte tu nějaký dobrý hotel? Vzaly jsme si totiž na zítřek volno, když už jsme tady. Zdejší krajina je překrásná.“

Ano, krajina byla vskutku nádherná. Mne však ta kontrolní návštěva strašlivě zdrtila, protože zjevně sloužila hlavně k tomu, najít důvod, proč moji žádost o podporu zamítnout.

Toho dne se však stalo ještě něco horšího. Když Salim přišel večer domů, poznala jsem už z jeho výrazu, že je vzteky bez sebe.

„Tajně kuješ s lidmi z německého velvyslanectví plány na útěk,“ křičel na mě. A před dětmi mě začal brutálně tlouci.

Opět mě bil systematicky a vědomě. Během celého našeho soužití mě nikdy neztloukl se slepou zuřivostí, nýbrž si dával pozor, aby na mě nebyly poznat žádné viditelné stopy násilí či zranění. Podlitiny jsem měla na místech, které zůstávaly zakryty oblečením, například na zádech. Jakkoli jím lomcovala zuřivost, dbal na to, abych neměla podlitiny v obličeji nebo mi nezpůsobil zranění, které by bylo zjevně následkem jeho úderů. Často předstíral, že mi zlomí nohu nebo ruku. Kroutil mi končetinou tak dlouho, až byla bolest nesnesitelná, a přitom křičel: „Zlomím ti nohu!“ Těsně předtím, než mohlo skutečně dojít ke zranění, však přestal. Tento stupeň sebeovládání a vychytralosti během jeho násilnických výbuchů mi ke všemu tělesnému utrpení naháněl nepopsatelný strach. Měla jsem pocit, jako bych byla v moci šílence, který zároveň velmi přesně ví, co činí.

Jelikož bylo pro Salima tak důležité, aby se nikdo nedozvěděl, jak mě týrá, zvykla jsem si při jeho útocích co nejrychleji utéct z domu na zahradu. Před sousedy si Salim hrál na vzorného manžela. Dával si moc dobrý pozor, aby neměl žádné svědky. Bylo zároveň fascinující i děsivé, jak rychle se dokázala jeho nálada měnit. Jednu chvíli mě tloukl a pronásledoval do zahrady, a hned další odpovídal týmž dechem, kterým mi ještě před momentem spílal, na pozdrav svému kolemjdoucímu příteli a zval jej na šálek kávy do našeho bytu. Pak tam seděl a dělal jakoby nic, jako bychom byli ta nejšťastnější rodina v Micpe Ramonu a na celém světě, zatímco já musela vařit kávu a obsluhovat je.

Když se mi nepodařilo včas utéci na zahradu, pak jsem měla smůlu. Poté co se na mně dostatečně vyřádil, odešel prostě z domu a vrátil se až za několik hodin či dnů a dělal, jako by se nic nestalo. Jen jedinkrát jsem se pokusila s ním na to téma promluvit, ale když jsem poznala, že následoval jen další výbuch vzteku, od podobných pokusů jsem ustoupila.

Opět jsem byla Salimovi plně vydána na milost a nemilost, snad ještě více než předtím. Když se člověk jednou pokusí o útěk a pak se vrátí zpátky do pekla, je to vždycky ještě horší. Už dříve jsem se styděla, když mě bije a jedná se mnou jako s onucí. Teď byl ale pocit studu mnohem silnější. Copak jsem se nevrátila dobrovolně? Opakovala jsem si, že mojí jedinou šancí

na definitivní únik by bylo, kdyby mě Salim pustil s dětmi na dovolenou do Německa, jiná možnost neexistuje. A tak jsem se stále znovu snažila nezavdat tomu muži žádnou záminku ke vzteku či nespokojenosti. Nedá se popsat slovy, jaké ponížení člověk v takových situacích zakouší. Je to ještě více pokořující než bití. Ale ze všeho nejhorší pokoření je, když se o tom dozvědí ostatní.

V sestupné spirále, kterou procházel můj vztah k Salimovi, vyvstávaly stále nové hranice, jež byly překračovány. První překročenou hranicí bylo, když mě Salim poprvé uhodil. Tenkrát jsem si myslela, že už nemůže přijít nic horšího. Jak jsem se mýlila! Přicházely ještě horší a potupnější momenty. Jednoho dne koncem prosince 2004 překročil Salim další neviditelnou mez. Toho dne mne poprvé znásilnil.